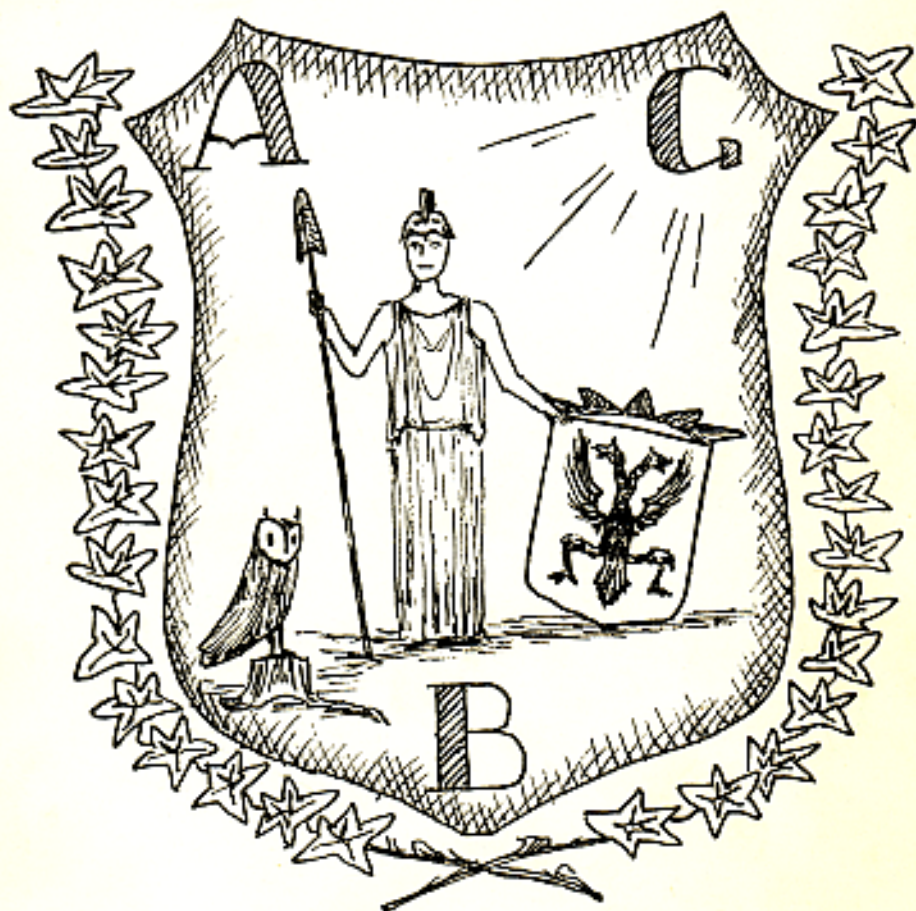

ARNHEMSE GYMNASIASTEN BOND
JUBILEUMNUMMER VAN «IRIS TACHEIA»

1908 - 1958

Voorwoord

Het schrijven van dit Voorwoord zou mij veel gemakkelijker vallen, als ik niet zeer kort geleden mijn bureau en mijn kasten had „opgeruimd”. Ik doe dit maar heel zelden, omdat ik het prettig vind dingen te bewaren, waaraan een bepaalde herinnering is verbonden. Maar ten slotte komt er een ogenblik, dat het móet gebeuren, dat er plaats móet worden gemaakt voor nieuwe rommel. En dan geschiedt het ook grondig. Brieven, tijdschriftartikelen, vergeelde foto's, sinterklaasgedichten, oude programma's, krantenuitknipsels — dit alles wordt meedogenloos in de prullenmand gegooid of verbrand. Neen, niet meedogenloos en daar zit hem nu juist de kneep. Want wie een „bewaarder” is, kan ook zo maar niet weggooien. Hij gaat sorteren of erger: hij gaat lezen; hij gaat zich in herinneringen verdiepen. En nu kom ik tot het verband tussen mijn huishoudelijke bezigheden en dit voorwoord. Het ongeluk wilde nl., dat ik bij mijn reinigingsarbeid stootte op een vergeeld exemplaar van het vorige lustrumnummer van de Iris en dat ik daarin ging lezen. En toen zag ik tot mijn schrik, dat ik daarin eigenlijk alles had gezegd, wat bij een dergelijke gelegenheid kan en moet gezegd worden. Een vreselijk dilemma! „Stuur het maar wéér in; beter kan het niet en bovendien — niemand, die het merkt” fluisterde mijn gemakzuchtige „ik” mij in. De verleiding was groot, maar ik durfde niet. Want al heeft ieder normaal mens deze Iris natuurlijk al lang weggegooid, er is één persoon, die dit zeker niet heeft gedaan: de toenmalige praeses. En voor hem heb ik altijd een heilig ontzag gehad.

Er komt dus een geheel nieuw stuk, maar misschien mag ik wel aanknopen aan wat ik toen heb gezegd. Ik heb eraan herinnerd, dat 50 jaar geleden de gymnasiastebonden door leraren en rectoren werden be-

schouwd als een soort „fronde”, een quasi-studentikoos gedoe, waar zij zeer sceptisch tegenover stonden en erop gewezen, hoe geheel anders dit nu is. Het viel mij daarom zo gemakkelijk deze evolutie te begrijpen en te beschrijven, omdat mijn eigen gymnasiastenbestaan — als leerling, leraar en rector — maar één lustrum korter is dan dat van de A.G.B. En als ik helemaal eerlijk moet zijn, moet ik zeggen, dat de schuld van de aanvankelijke afstand tussen Bonden en leraren voornamelijk bij de laatsten lag. Ik wil daarmee niet zeggen, dat in het begin van deze eeuw alle leraren oude sokken waren, maar het kwam eenvoudigweg niet bij hen op, dat zij nog een andere taak hadden dan de kindertjes met geleerdheid te vullen en dat men ook wel eens over iets anders met hen zou kunnen praten dan over de „stof”. Wanneer een van hen uit zijn graf verrees en een bezoek bracht aan onze school, zou hij het daar waarschijnlijk een grote janboel vinden. Wat het toch stellig niet is.

De „eeuw van het kind” was wel begonnen, maar de eeuw van de volwassenen was nog niet geëindigd. Uit dit feit kwamen moeilijkheden voort, die gelukkig ten gunste van het kind zijn opgelost. En daarvan hebben niet alleen de leerlingen geprofiteerd, maar misschien in nog sterkere mate wij, de leraren. Want ook in die tijd moesten velen van hen het onprettig hebben gevonden door een brede kloof van de leerlingen te zijn gescheiden. En voor een rector moet het weinig bevredigend zijn geweest aan het hoofd te staan van een gemeenschap, waarin maar weinig gevoel van saamhorigheid bestond.

Ik heb aan het eind van mijn vorig lustrumartikeltje de hoop uitgesproken, dat de A.G.B. in steeds stijgende mate erin zou slagen om, in samenwerking met de leraren en met mij, de leerlingen tot een hechte en prettige gemeenschap samen te smeden. Deze wens is in vervulling gegaan. De A.G.B. is een integrerend deel van onze school; zonder hem laat zich de school niet denken. Niet uitsluitend om wat hij presteert — er zijn ook wel eens slappe jaren geweest —, maar omdat hij het cement vormt van onze schoolgemeenschap. Ik wil daarom dit voorwoord besluiten met een gelukwens aan het Bestuur en de leden met het 50-jarig bestaan van onze Bond. Het Bestuur heeft in september de zware taak op zich genomen om naast het gewone verenigingswerk ook dit lustrum voor te bereiden. De lustrumcommissie, onder de bezielende leiding van onze conrector, heeft hen daarbij krachtig gesteund. Moge een vlot verloop van de feestelijkheden het Bestuur en de Commissie belonen voor alle moeite, die zij zich hebben gegeven en moge de zucht van verlichting, die zij ongetwijfeld zullen slaken op de avond van de 22ste maart, gepaard kunnen gaan met een gevoel van trots en tevredenheid.

RECTOR

Wie het Gymnasium betreedt
Om hogerop te streven
— Van d'eerste tot de zesde klas —
Doet dat met angst en beven.
Want in dit doorluchtig instituut
Is het toeven niet gevaarloos;
Gevaren bedreigen iedereen
Al blijft hij slechts een korte poos.
Maar ik zal dienen als geleide
U tonen, school en bewoners beide.

De kamer van ons aller Rector
Is 't centrum van ons schoolbestaan.
Hoe vaak is daar niet de Spes Patriae
Met kloppend harte ingegaan,
Om een straf te krijgen van een kwartier,
Een middag of nog meer
En wát wij ons ook voornemen
Zo gaat het keer op keer.

Wat verderop geeft Ypes les
Tussen meubels, wankel en kaal,
Want schoon er ook affiches hangen
Zijn die de glorie van 't lokaal.
Daar leren wij van hyacinten,
Chrysanthen, krokusjes, grafiet
En andere curieuze woorden.
Wie ze ook spellen kan, ik niet.

Als wij met veel geluk ook dit lokaal uit zijn
Is er misschien een kleine kans
Bij Baarslag dringend, dan te komen
Waar wij genoeglijk verder dromen
Bij platen van „la douce France”.

En nu komen wij bij Boulogne
Zelfs hier wordt de noeste vlijt
Wel eens gekruid met een grapje
Alle stamtijden ten spijt.

Zekerlijk ook Schuringa
Zou'k in mijn lofdicht willen noemen.
Wat het meest opvalt aan hem
Is 't geluid zijner macht'gen stem.
Ook verder is hij zeer te roemen.

Nu aan Peters lof en prijs.
Hij leert ons som'ge oude talen
En dat doet hij zonder falen
Zij het op moderne wijs.
Met achter ons Pallas Athene,
Vlucht alle traagheid schielijk henen.

De nomade van de school
Is wel onze goede Voncken.
Veel waarheden bij hem reeds klonken
Van driehoek en van parabool.
Tijdens Vonckens onderricht
Doet ieder wat hem 't beste ligt.

Aan het einde van de school
Dáár nu woont ons aller Piet.
Een zo knap man vindt men niet
Nerregens van Pool tot Pool.
Zijn voorbeeld zweeft ons steeds voor d'ogen,
Zó te worden is wat wij pogen.

In 't lokaal van Zeilmaker
Hangen allemaal nette mopjes
En als iemand ze soms snapt
Is hij héél erg in zijn nopjes.
Vaak ook neemt hij onder de les
Slokjes uit een zeeke're fles.

In 't lokaal van juffrouw Vrijdag
Is ook 't toeven lang niet slecht.
Want hoewel de klas en zij daar
Dikwijls lev'ren zwaar gevecht
Heeft zij, hóe het ook zijn moge
Altijd aan háár zijde 't recht.

In een afgelegen vleugel
Achter 't lerarenvertrek
Is ook een lokaal — en wat voor een —
Dáár te zijn is lang niet gek.
Wij luisteren daar naar dr. Bongers
Als wij hem althans verstaan
Want 't lawaai van som'ge burens
Klinkt bij hém door 't open raam.

Als we daar recht naar beneden gaan
Komen we bij Heintje aan.
Dáár komt het ons duur te staan
Als we bijgeval niet weten
Wat de Polynesiërs eten
Of waar Tietjerksteradeel is gelegen.
Zulke vragen heb 'k iets op tegen.

Nu naar 't tekenlokaal op!
Door het uitzicht op de vijver
En door Wieringa's streng gecijfer
Wordt der junioren ijver
Hier wel 't meest gevoerd ten top.

In een Hoekje van de Hal
— Welk een fraaie alliteratie —
Is het hokje van Weernekers
Allen leven wij bij zijn gratie.
D'absenten van ons neemt hij op
Wat moeilijk is, wijl ze absent zijn
En hij jongleert tot der leraren gein
Met koffiepote en koffiekop.

In 's Rectorenlokaal — de geduchte —
Is ook 't domein van..... van Baarbé.
Als lerares valt zij best mee.
Ook als vertelster weet ze haar weetje
Kalenders b.v. weet ze álles van
Zij brengt er heel wat aan de man.

't Lokaal daar tegenover is
't Museum van de Natte His.
In 't lokaal dáárnaast — 't is mal —
Horen wij de zoveelste keer al
Poppes' anekdotetjes.

De rest der school nu is gewijd
Aan Schei- en Natuurkunde.
Baas Labbie zwaait de scepter daar,
Witte jassen hangen naast elkaar
In stank van zwavel, onverdunde.

De tocht door school is nu ten einde subiet
Ze was zeer zwaar, zoals ge zelf wel ziet.
Eén troost echter, het lot aan mij nog liet
Maar hoe Ze heet, zeg ik lekker niet.

Het Arnhemsche Gymnasium

omstreeks 1908

U kent toch zeker het grootsche gebouw waar indertijd ons gymnasium was en thans de administratie van het politiebureau? Grootsch althans van binnen. Als je de zware deur was binnengetreden en daarna een trapje van drie treden had „beklommen” kwam je in een groote, hooge hal. Direct rechts was de leerarenkamer, een heiligdom waar wij het niet waagden een voet te zetten. Daarnaast de garderobe, waar ook de fietsen konden staan en in het midden van de hal een groote breede trap naar boven. Daarachter twee lokalen, niet de beste en in gebruik bij de vijfde en zesde klasse. De mooiste lokalen waren in den breeden gang links van de hal en waren steeds gereserveerd voor de derde en vierde klas en voor het eindexamen. Ging je den trap op dan stuitte je boven direct op de kamer van den rector Dr Goslings, een gevreesd man en vooral in die kamer. Want daar moest je verschijnen „voor de rooie deur” zooals wij het noemden, wanneer er een of ander, dikwijls heel klein, vergrijp was gepleegd dat gehonoreerd werd met een flinke portie strafwerk. Boven waren nog drie lokalen, de eerste en tweede klas en het lokaal waar uitsluitend de geschiedenis- en aardrijkskundelessen werden gegeven. Deze leeraar, van Deinse, verliet daarvoor nooit zijn wetenschappelijk centrum! Zelfs niet, wanneer hij het eindexamen afnam.

Begin September 1904 deed ik mijn intrede in de eerste klas van het gymnasium, dat ik geheel afgeloopen heb. Er waren toen in 1904 twee meisjes, dochters van Arnhemsche doktoren, in de klas, een nieuwigheid die verscheidene leeraren maar nauwelijks namen. Ze spraken ze steeds aan met „juffrouw” en tot welke complicaties dit wel eens kon leiden bewijst het feit, dat toen eens deze 11 of 12 jarige juffrouwen, steeds naast elkaar op een bank gezeten, onderling gedurende de les eens een woordje wisselden — overigens niet heelemaal onbegrijpelijk — de leeraar één van haar toeschreeuwde: „juffrouw, als je nou niet stil bent, trap ik jou de deur uit”!

Er was tusschen de leeraren en ons een groote afstand en van eenige vertrouwelijkheid was eenvoudig geen sprake. Het dichtst bij ons — zij het ook niet héél dicht — stond nog de conrector, Dr Valeton, een lang, mager, niet meer jong man. Hij kwam 's morgens met gezwinden pas naar school met flapperende jas en kleeren en wij noemden hem „den vliegende Hollander”. Eén der weinige jongere leeraren was de wiskundeleeraar Dr Verrijp, de meest gevreesde man bij ons leerlingen,

tijdens wiens les er wel eens een huilbui voorkwam. Hij was overigens menschelijk genoeg om ons steeds te vergasten op verhalen over zijn jonggeboren zoon, verhalen die ons overigens maar matig interesseerden en ik zal het nooit vergeten hoe hij mij, die in de wiskunde geen held was, op het eindexamen vragen stelde, waarvan hij zeker wist dat ik ze kon beantwoorden. Een andere leeraar was er om bekend dat hij wel eens wat diep in het glaasje keek. Niet alleen was dat op zijn gezicht ook wel te zien maar één van ons had hem eens betrappt toen hij 's avonds een café inschoot. We noemden hem sindsdien „zuipje”. Een bijzondere herinnering bewaar ik aan van Deinse want dat ik mijn geheele leven interesse en liefde voor de geschiedenis heb gehad meen ik te moeten danken aan zijn voortreffelijk onderwijs.

Het was in mijn tijd de gewoonte dat de leeraar oude talen van de eerste tot de zesde klas met je meeinging. Dat had z'n voordeelen maar ook z'n nadeelen. Toen ik de vierde klas wegens een ziekte van een half jaar moest doubleeren kreeg ik een anderen leeraar oude talen en tusschen hem en mij heerschte bepaald geen sympathie. Naar ik meende drukte dat steeds mijn rapportcijfer maar hij had een zonderlinge gewoonte. Voordat de rapportcijfers definitief werden vastgesteld, besprak hij deze openlijk in de les. Het werd dan dikwijls een strijd van ons om er nog wat bij te krijgen, in welken strijd ik mij niet durfde te mengen, maar één van de meisjes, die speciaal in zijn gunst stond, nam die taak dikwijls van mij over en niet zonder succes!

Mijn indruk is dat het onderwijs in mijn tijd over 't algemeen heel goed was en zeker, dat wij hard moesten werken en ook gewerkt hebben. Na mijn gymnasiumtijd heb ik nog verscheidene examens afgelegd maar nooit één, zwaarder dan ons eindexamen (die beruchte Latijnsche thema o.a.). Dat wij moesten werken en niets dan dat, was ook het gevoelen van den rector, die kort na de oprichting van den A.G.B. aan ons vroeg: „moeten jullie een vereeniging hebben? Dat is heelemaal niet noodig, jullie moeten alleen maar werken...”. En toen wij op het eerste openbare jaarfeest in Musis vreesden dat hij ondanks de gezonden uitnoodiging niet zou verschijnen, was het ons een pak van het hart toen wij hem tusschen de menigte opmerkten.

Zoo heb ik dan eenige jeugdherinneringen aan mijn gymnasiumtijd opgeschreven. Anderen zullen weer andere souvenirs hebben, maar allen die van dien tijd nog in leven zijn zullen het mij toegeven, dat het een goede tijd was en dat er tusschen ons, leerlingen, zeker van een band kon worden gesproken. Er waren er slechts weinige van buiten Arnhem, een paar die 's morgens — met den paardentram! — uit Velp kwamen en een heel enkele uit Oosterbeek.

De jeugd is de mooiste tijd van je leven — besteed hem goed!

**KLASSIEK
EN
MODERN**

beide vindt U
in de collecties
**GERO, ZILMETA en
ZILVIUM.**

Volledige sortering bij
**Gero-Specialzaak
POLLMANN**
VIJZELSTRAAT 18
ARNHEM

**HUIS VOOR
HANDENARBEID**

Velperbuitensingel 17
Arnhem

*Voor alle hobbies
het adres!*

*Alle gymnasiasten
betrekken hun studieboeken
en schoolbenodigdheden
natuurlijk van:*

**Technische- en
schoolboekhandel**

ZWIERS

SPIJKERLAAN 32, ARNHEM – TELEFOON 22060

Alle bestellingen worden vlot door ons behandeld!

W

ANNEER ge ooit nog eens in Arnhem mocht komen, dan moet ge niet verzuimen in deze schone stad de Prins Hendrikstraat door te lopen.

Het is een straat, waar aan beide zijden hoog de negentiende-eeuwse woonhuizen oprijzen, die in een ver verleden tot woonplaats dienden aan Arnhem's gegoede stand, maar thans tientallen gezinnen met ontelbaar veel kinderen herbergen.

Ge steekt de brede Boulevard Heuvelink over en komt dan in een wat moderner gedeelte met eenvoudige middenstandswoningen. Huisvrouwen zijn er met opmerkelijke ijver bezig hun woning te reinigen en vanuit een erker ziet een dik persoon in bretels en hemdsmouwen U nors aan, alsof ge van 's Rijks belastingen waart. Tot dan toe is het een doodnormale, alledaagse wandeling geweest, die hoogstens Uw spijsvertering kan bevorderen, doch niets bij zal dragen tot Uw culturele vorming.

Maar dan rijst plotseling, als een fata morgana in deze alledaagsheid, voor Uw verbaasde ogen een verrukkelijk gebouw op, eenvoudig van stijl en uitvoering, maar waarvan toch zo'n verheven rust uitgaat, dat zelfs de elders zo nijvere gemeentewerklieden hark en schoffel in de steek hebben gelaten om in een perk hun boterham te verorberen.

Eén moment staat ge als aan de grond genageld, bedwelmd door de sfeer, die er om het gebouw hangt en verwonderd, dat zo'n paradijs van rustige waardigheid in het woelige 1958 nog bestaat. Maar geen moment aarzelt ge de bestemming van de stenen lusthof vast te stellen en met vaste stem roept ge uit: „Dit moet het Stedelijk Gymnasium zijn.” Welnu, het is het Stedelijk Gymnasium.

Spoedig echter wordt ge uit Uw overpeinzingen gestoord, doordat een bel zich doet horen in het innerlijk van het gebouw. Dit geluid doet enige beweging ontstaan: jeugdige personen gaan de trap op en af en een groepje meisjes verwijderd zich van het gebouw voorzien van turnkleding. Nu beweegt ge U in de richting van de vooringang, waar ge oog in oog komt te staan met een metersbrede afbeelding van het Parthenon. Psychologisch gezien is dit zeer juist. Een bezoeker, die gekomen is om eens flink de waarheid te gaan zeggen over de vermeende onrechtvaardige behandeling van zijn zoon of dochter wordt al bij de ingang de wind uit de zeilen genomen. Geïntimideerd door het verhevene van de Oudheid betreedt hij het gebouw en zal zich matigen in optreden en taal.

Op Uw bellen verschijnt een enigszins gerimpeld doch zeer vriendelijk mannetje, dat zijn basis blijkt te hebben in een kombofje naast de

hoofdingang. Een vergeeld bordje op de deur vermeldt zijn functie: claviger. Hij leidt U binnen in de hall van het gebouw, waar de klassieke sfeer bijna tastbaar is, hetgeen wel zijn hoogtepunt vindt in het beeld van een geheel ontklede dame boven een latijnse spreuk, waarvan ge de betekenis niet kunt te weten komen, zelfs niet na dienaangaande eindexamenkandidaten te hebben ondervraagd.

Wanneer gij dat vriendelijk vraagt, blijkt de claviger bereid U rond te leiden door het gebouw. Eerst brengt hij U in een grote, lichte en modern ingerichte ruimte, waar een pittig kereltje, zijn luttel lijfje gestoken in plusfour en poepjesbruine trui, het bewind voert over een twintigtal jongelieden, die behalve hun jansen-en-tilanus slechts een zwart broekje dragen. Door een serie voor de leek onbegrijpelijke keelklanken weet hij te bereiken, dat er zich plotseling vier op hoogst ingewikkelde wijze om een ijzeren staaf vouwen om vervolgens toch nog geheel intact naar hun plaats terug te keren. „Zouden,” zo vraagt gij bij Uzelfen, „deze jeugdige leerlingen wel het voorrecht beseffen, dat zij onder deskundige leiding in deze prachtige zaal mogen turnen?” Wanneer ge vervolgens weer terugkeert naar de hall hoort ge van achter een deur een machtig gedruis opstijgen, wlide kreten en gejoel, die erop wijzen, dat aldaar de schone kunsten worden beoefend. Verbreek de inspiratie niet en ga verder naar het lokaal, waarin het forse stemgeluid weerklinkt van een kittig ventje, keurig gekleed, gekapt en geschoren, die zijn leerlingen inwijdt in de geheimen van het aardrijk. Bezielde klinkt zijn stem, als hij spreekt over de wet van de heer Buys-Ballot en het is bepaald opmerkelijk hoeveel vreemde woorden deze man in één zin weet te gebruiken.

Als gij, nog geheel in de ban van deze redenaar, het lokaal verlaat, slaat U een verschrikkelijke stank tegemoet. Op de reuk afgaand, belandt gij achter in de gang in een lokaal, waar een troep witgejaste jongelieden met H_2S aan het knoeien zijn, onder leiding van een bijzonder lang heerschap eveneens in een witte jas. Ge krijgt hier sterk de indruk dat het één grote familie is, want de lange spreekt eik aan met „broer” of „zus”, naar gelang het geslacht. Hij heeft ook een handlanger, die met „Sijmen” wordt aangesproken. Deze man organiseert het knoeien en distribueert de spullen, welke de witte jongelieden enthousiast beginnen te koken en te ontleden.

Lang houdt ge het in deze onverkwikkelijke lucht niet uit en vervolgens brengt ge een bezoek aan de bovenverdieping van het schoolgebouw. Hier is het verblijf gevestigd, waar de leraren de pauze doorbrengen met het drinken van koffie en wetenschappelijk gekout.

In een hoek staat een kathedraal, versierd met de Latijnse kreet: „Discendo Discimus”, van waaruit de halfgoden der wetenschap zich tot het gepeupel kunnen richten.

Als ge nog een wijle voor één der boekenkasten vertoeft, wordt ge in uw gemijmer gestoord door het rinkelen van de bel. Dit geluid verwekt vrij wat tumult: talrijke leerlingen storten zich uit de lokalen om zich naar buiten te begeven. Een flink deel gaat zich op de binnenplaats bezig houden met een nogal primitief soort voetbal, de rest gaat aan de kuier en belandt spoedig op de brede Johan de Wittlaan. Veel belangstelling legt men aan de dag voor een etablissement, dat door

een zekere heer Brinke wordt geëxploiteerd en waar op de bovenverdieping allerlei versnaperingen te koop worden aangeboden. Vooral de zogenaamde „patates frites” heeft de voorkeur der gymnasiasten. Deze wordt genuttigd, onder begeleiding van muziek, die nu niet direct in overeenstemming lijkt te zijn met de klassieke opvoeding. Maar ach, de hoog kan niet altijd gespannen zijn, zeiden reeds de ouden.

Als de kudde weer aan het werk is getogen, lijkt het U wel geschikt de heerser over dit alles te bezoeken. Enigszins bedeesd klopt gij aan en als gij binnentreedt betrapt gij deze man erop, dat hij met een wire-recorder zit te spelen. Verrukt hoort hij zijn machtige stem de eerste verzen van de Ilias declameren. Als hij opmerkt, dat er bezoek is, brengt hij met veel moeite het apparaat tot stilstand en herstelt zich met enige frasen over „pedagogische voorbereiding” en „het landsbelang”. Hij is een fors gebouwde persoon, keurig in de kleren en met een fraaie grijswitte haardos en een bril, die hij echter hoofdzakelijk gebruikt om zijn woorden kracht bij te zetten. Lang kunt U niet blijven, want spoedig leidt hij U met zachte drang naar buiten.

Een daltonles is een evenement, dat gij niet mag missen en daartoe begeeft ge U naar het lokaal van de heer V. Bij het daltonstelsel schijnt het zaak te zijn binnen de kortst mogelijke tijd het opgegeven werk óf zelf te maken óf van een ander over te schrijven om dan voor het voltooide werk een krabbeltje op een gele kaart te bekomen. Dit schijnt slechts te kunnen plaats vinden in het grootst mogelijke kabaal, waartussendoor de heer V. enige waarheden te berde tracht te brengen over de „parrebool”, „aggentaggetig iks” en de „ambiessie” van zijn leerlingen.

Heerlijk is daarna de stilte in de koele gangen. Op de bovenhal brengen een aldaar aangebracht hoofd van een ernstig persoon en allerlei gipsen individuen U weer in de klassieke stemming. U gaat weer terug naar Uw hotel om daar Uw middagmaal te nuttigen, vele steden, dorpen, musea en gebouwen zullen nog Uw voetstap op hun stenen horen klinken, maar in Uw hart staat eeuwig en onuitwisbaar het heerlijk beeld geschreven van:

CARA NOSTRA S.G.A.

Ochtendslaapje

Denkend aan Arnhem
Zie ik het Steed'lijk Gymnasium
Grijs, indrukwekkend
Voor mij staan;
Meisjes en jongens
In drommen ze schuif'len
Langzaam bij het naar binnen gaan;
En in de geweldige
Lokalen verzonken
De leraren
Met het hoofd in de hand
Domm'len nog vaag'lijk
Een beetje slechts wakker,
Toeven een wijle nog
In dromenland.
De schaat'rende schare
Met heldere stemmen
De leraren uit
Hun slaap wakker schudt....
Maar is hij begonnen
Dan worden de hoofden
Van degenen die wecten
Op hún beurt gestut.

Instituut
Wensink

Sinds 1850
Parkstraat 47, Arnhem
Tel. 26608

**Moderne Dansen en
Maintien**

Ballet

Ritmiek

Muziek

Aanvang der kursussen
september en januari.

Bloemenmagazijn

C. W. DE HEER

Nieuwe Plein 41b
Arnhem
Telefoon 23307-25654

*Speciaal
Corsage s*

Hotel Restaurant
DE BILDERBERG

Fraaie ligging in bosrijke omgeving.

90 bedden, kamers met badkamer of douche.

Lift, boxengarage.

Het gehele jaar geopend.

Zeer geschikte gelegenheid voor Uw feestdiners,
familie-reünies en recepties.

Vraagt prospectus.

OOSTERBEEK BIJ ARNHEM - TELEFOON 08307-3060

Programma

van het
tiende lustrum
van de
Arnhemse
Gymnasiasten
Bond

DONDERDAG, 20 MAART:

Optocht van de leerlingen naar het Provinciehuis, waar om 12 uur het carillon het lustrum zal inleiden met het spelen van het Vivat.

15.30 uur: Officiële opening in het schoolgebouw; medewerking wordt verleend door mej. S. ter Horst, viool, E. Wervelman, viool en mej. T. In 't Veld, piano. Daarna recipieert het A.G.B.-bestuur in de leraarskamer.

20.00 uur: A.G.B.-avond in het schoolgebouw met declamatie, cabaret en muziek door oud-leerlingen, leraren en leerlingen. Het schoolkoor onder leiding van de heer F. Kox jr. brengt ten gehore het Te Deum van Händel.

VRIJDAG, 21 MAART:

15.00 uur: Sportwedstrijden in het Recreatiecentrum „Beekhuizen”, n.l.: een hockeywedstrijd tussen teams van leerlingen en oud-leerlingen, een handbalwedstrijd en volleybalwedstrijden.

20.00 uur: Opvoering in de Schouwburg van de Griekse tragedie „Iphigenia in Taurië” van Euripides, in de vertaling van Dr. C. Deknatel, door leerlingen van het gymnasium, onder regie van mej. Dr. C. Ypes.

ZATERDAG, 22 MAART:

10.00 uur: Rondrit per bus door Arnhem voor reünisten; vertrek van het Gele Rijdersplein. Na afloop bezichtiging van het Provinciehuis.

14.30 uur: Instuif „Heden, verleden en toekomst” in het gymnasium; lessen voor reünisten (tot 17.00 uur).

17.30 uur: Lustrumborrel en -diner in Restaurant „Rijzenburg”.

21.00 uur: Slotbal in Musis Sacrum.

BUSVERBINDINGEN

Het gymnasium is bereikbaar vanaf het Stationsplein met lijn 3, richting Johan de Wittlaan; uitstappen halte Statenlaan.

Het Recreatiecentrum „Beekhuizen” is bereikbaar met lijn 1, richting Velp; vanaf de eindhalte \pm 15 minuten lopen.

Restaurant „Rijzenburg” is bereikbaar met lijn 8 vanaf het Stationsplein; rijtijd \pm 25 minuten.

A.G.B.-BESTUUR: S. W. Schalm, praeses
mej. I. Schuling, abactis I
mej. M. Bender, abactis II
W. Veening, quaestor
G. Eshuis, assessor

LUSTRUMCOMMISSIE: S. W. Schalm, praeses
mej. W. Hartman, abactis I
mej. A. Bakker, abactis II
P. Veen, quaestor
Dr. P. G. J. Vredenduin, adviseur
J. Minkema, assessor
J. Th. Jansen van Galen

INSTUIFCOMMISSIE: mej. F. van den Broek-Humphrey
J. Th. Jansen van Galen
P. Loosjes
A. Mink
W. Anschutz

REÜNISTENCOMMISSIE: Mr. J. E. Bloemers
Mr. J. Bulthuis
Mr. F. J. N. Engel
Mr. Ph. A. M. Hillen
D. J. N. van der Hoop, arts
mevr. A. Levenbach-
van der Waerden

Porcelein — Kristal
Gero-Zilvium en Zilmeta
Huishoudelijke Artikelen

„Novita”

Steenstraat, Arnhem, Telefoon 23584

Hijman, Stenfert Kroese & Van der Zande N.V.

Boekverkopers — Advertentiebezorgers

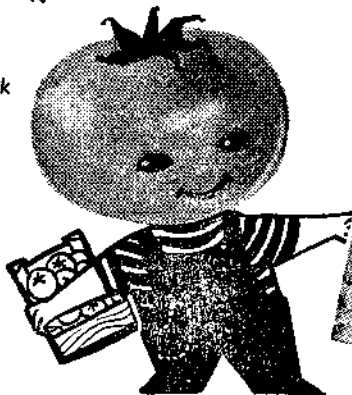
Grote Oord 15
Arnhem

SCHONE LETTEREN
BOEKEN OVER KUNST
STUDIEBOEKEN

HONIG tomatensoep

van gezonde^W tomaten

dieper kleur
pittiger smaak
rijker geur.

58 cent
per zakje

A 4049

Toneelrepetitie

We zitten, zo goed en zo kwaad als dat gaat, in het kleine wachtkamertje ons huiswerk te maken. Eén van ons mompelt zacht natuurkundige formules voor zich heen, een ander peinst over de vertaling van een moeilijk woord, en weer een ander staat voor het raam en kijkt gedachtenloos naar de vijver. Dan gaat de deur op een kier open en er verschijnt een hoofd om de hoek: „Thoas is aan de beurt, opschieten!” Thoas, nog verdiept in de theorie van Einstein, springt op en verdwijnt door de deur. Even later horen we daarachter zijn zware stem donderen, luid en onverbiddelijk.

Ja, we hebben weer toneelrepetitie. Achter de deur, in de leraarskamer, zijn tafel en stoelen opzij geschoven; de kamer, anders verboden terrein voor ons, is nu het toneel, waarop zich elke week het verhaal afspeelt van Iphigenia en haar broer Orestes, van koning Thoas en zijn barbarenland, van deze mensen, die leven bij de zonnige Middellandse Zee. Als we spelen en we zien vóór ons de ramen met daarachter Hollands grijze luchten, moeten we wel een heel sterke fantasie hebben om ons een stralend blauwe hemel voor te stellen, met daaraan een feestelijk-schijnende zon, en daaronder het land met zijn kleurige bloemen en levendige mensen. Maar als we een poosje spelen, vergeten we de omgeving, vergeten we, dat in deze kamer ons lot zo vaak bezegeld wordt, dat hier dagelijks de leraren over ons praten. Zodra we uit het wachtkamertje het „toneel” zijn opgekomen, zijn we opeens geen vijfdeklassers meer, die nog zoveel wiskunde moeten doen. Dan worden we dappere Grieken of woeste barbaren, slimme vrouwen of trouwen dienaren des konings, we smeken en jammeren, we glimlachen en juichen, in dat oude verhaal van Iphigenia, die zo graag terug wil naar Griekenland, maar wordt tegengehouden door koning Thoas en godin Artemis. En we knielen neer en bedekken ons gezicht met de handen bij de verschijning van Athene, die nu nog wel gewoon als sterveling in een sombere kamer haar verlossende woorden spreekt, maar die tóch eens tot echte godin zal worden, die Iphigenia en Orestes bevrijdt.

Achter de deur van het wachtkamertje horen we zacht de stemmen van de mensen van de Lustrumcommissie. Ook zij bereiden zich, evenals wij, voor op het komende lustrum. En als we onze rol gespeeld hebben, dan zitten we daar ook weer voor ons huiswerk, of gezellig pratend met de anderen. Tot we, met ons oor luisterend tegen de deur gedrukt, horen, dat het weer zover is en dat we voor een ogenblik weer Griek gaan worden....

Schooldag

Oef, al vijf voor acht! Dat wordt racen vandaag. Het is moeilijk, om het zo uit te mikken, dat je niet te vroeg en niet te laat bent. Te vroeg betekent: kleumen in het fietsenhok; te laat: morgen kleumen in het fietsenhok.

O, gelukkig, ik ben niet de enige, die laat is. De laatsten fietsen het hek nog binnen. Er is nog tijd om mijn fiets een dak boven zijn hoofd te geven.

„Nou kom,” dat is Weernekers, die aan de deurknop rammelt.

„Dag Jan.”

„Goede morgen, mijnheer.”

„Dag Kees.”

„Morgen, mijnheer.”

Wij rukken onze jassen uit en hangen ze clandestien op: we hebben boven les. Met twee treden tegelijk rennen we de trap op. Boven heeft de rector post gevat, speurend naar telaatkomers. Ik ben de dans ontsprongen.

Wat hebben we? O, ja, algebra.

Met verende tred komt mijnheer Vredenduin het lokaal binnen.

„Goede morgen.”

„Goede morgen,” mompelt men.

Vandaag is het Frits, die een beurt krijgt. Hij staat te stuntelen voor het bord. Als altijd.

„Toe nou, man.” „Piet” wordt ongeduldig.

We rekenen het uur door.

Tweede uur Grieks, juffrouw Baarbé.

Huiswerk overhoren: Ohah, ik gaap ervan.

„Nu zit je alweer te praten, Eva! Ik heb je al zo vaak gewaarschuwd! Dan moet je maar eens een middag terugkomen, hoor. Ik duld dat niet langer!”

De les gaat weer door: „Vandaar trokken wij op, 5 dagmarsen, 30 parasangen naar de rivier de Meander....”

Ik schrik wakker door de bel. Hèhè, nog één les, en dan pauze.

Welk een genot, om je brood te eten in dat derde uur! En welk een genot voor de lieden na mij, om in een afgekloven appel te graaien, of om een versteende boterham te ontdekken!

En dan slenteren wij de pauze door, met onze handen in de zak, of, bij gebrek aan zakken, met opgetrokken schouders, en we verachten de voetballertjes.

Het vierde uur komen er proeven. „Labbie” zal ons weer versted doen staan van zijn vaardigheid. Maar eerst komt de angst voor een beurt.

„Dat lijkt me wel wat voor mejuffrouw....”

De helft van de klas zucht opgelucht, de andere helft houdt zijn adem in....

„Adams.”

Het is eruit. Het slachtoffer loopt schoorvoetend naar het bord, en overall, waar ze langs komt, wordt gefluisterd:

„Sterkte.”

„Veel succes.”

„Veeg dat bord schoon.”

Onder hoorbare stilte wordt het schoongepoetst.

„Zo, en waar gaat het over?”

Dat weet Liesbeth natuurlijk.

„Zo, dat is leueueuk. En, wat wil dat nu zeggen?”

Liesbeth weet het niet precies. De leraar doet zijn best, om het haar duidelijk te maken. Ik weet het antwoord wèl en ik ben gisteren te laat naar bed gegaan (ik slaap dus bijna....).

„En ik persisteer bij mijn vraag,” buldert het plotseling, en ik ben weer wakker.

„Zoals de Officier van Justitie persisteert bij zijn eis.”

Ik dommel weer in.

„Gaat U zitten.... Dat was dat.... Nog iemand iets te vragen? Zo, dan wou ik nu nog een aantal dingen laten zien; tenminste, daar zal ik mijn best voor doen. Wat ik dan, wou laten zien is het volgende:....”

Er volgt uitleg.

Dan haalt hij een en ander tevoorschijn met een stoer gezicht, en mag iedereen dichterbij komen.

Als de bel gaat zijn de proeven nog niet klaar, maar de heer Labruyère haast zich niet. Eindelijk is het klaar:

„Ziezo, dat was het. Voor de volgende keer paragraaf vier- en vijfenzestig.”

En dan slepen wij ons moeizaam de trap op, naar Juffrouw Ypes, die ons bij de deur opwacht.

„Ja, ja, kom maar binnen.”

Een uurtje cultuur.

„Het schip voer af,

Zij oogde 't na.

Het zonlicht ging met hem.”

En dan voortreffelijke uitleg.

Zo nadert met rasse schreden de tweede pauze, en dan klinkt de stem van mijnheer Voncken, die „de beurt” heeft, door de gang:

„Ga nou naar buiten, zeg.”

„Ja, mijnheer.”

„Ach toe, mijnheer.”

„Het is toch zo tijd, mijnheer.”

„Nou vooruit, schiet op!”

— We gaan. —

Het laatste uur is de ramp van de dag. Luisteren is niet meer te doen. Stilzitten nog minder. Ik worstel het uur nog door.

De laatste bel verlost tweehonderdvijftig zielen van het stilzitten.

Wij karren huiswaars. Zo, dat was weer een dag. Nog twee dagen, dan is het zondag.

^N
Gimborn

VULPEN

Schrijft licht als een veer

A black and white advertisement for Gimborn fountain pens. At the top left, the brand name 'Gimborn' is written in a stylized, cursive font with a small 'N' above it. To the right, a fountain pen is shown diagonally, pointing towards the bottom left. Below the pen, the word 'VULPEN' is printed in a bold, blocky, sans-serif font. Underneath that, the slogan 'Schrijft licht als een veer' is written in a flowing, cursive script.

NIEUW!

de
Enka sponz
versterkt met
Polyester

Haal die
Enka sponz
erover!

polyester

Enka

A black and white advertisement for Enka sponz. On the left, there is a graphic of vertical lines of varying thickness, with a solid black triangle pointing to the right. The main text is on the right, set against a dark background. At the top, the word 'NIEUW!' is written in large, bold, white, sans-serif letters. Below it, the text 'de Enka sponz versterkt met Polyester' is written in a mix of cursive and bold sans-serif fonts. At the bottom, the slogan 'Haal die Enka sponz erover!' is written in a cursive font. To the right of the text, there is an illustration of a syringe with the word 'polyester' written vertically on its barrel, and a small box of 'Enka' sponz at the bottom right.

De voorgeschiedenis van de A.G.B.

Of ik een stukje schrijven wilde over ongeveer 1908?

Er zijn niet zoveel leerlingen uit die tijd nog in leven, dus wil ik 't proberen, al loop ik de kans hier en daar 't zelfde te vertellen als mijn voorgangers in 1948 en '53. Zou ik 't eens in Homerische stijl doen, zoals wij vroeger brieven aan elkaar schreven? „En evenals wanneer....” Neen toch maar niet, dat wordt te lang, want ik moet met 1903 al beginnen. In dat jaar kwam ik als 12-jarig meisje op 't Arnhemse gymnasium, waar ongeveer 60 leerlingen waren. Er was een keurige, deftige rector met zilverwit haar, die op de school een deftig cachet wilde bewaren. Daarom spraken de leraren de meisjes (er zat in iedere klas 1 meisje) aan met juffrouw zus en zo, en moesten de jongens dit ook doen. Ik zie nog een briefje voor me, dat ik in de eerste klas kreeg: „Geachte mej. V. W., zoudt U....” Eerlijk gezegd vond ik op mijn 12e jaar dat gejuffrouw heel interessant. Deze deftige omgang was verder meer schijn dan werkelijkheid, en liep wel eens uit op vreemde afspraken. Ik moest dan bijv. vragen aan de leraar of 't raam open mocht en zodra ik 't gevraagd had, renden alle jongens de bank uit om 't raam open te zetten, een verrukkelijke onderbreking van de les en de zware kost, die we te verwerken kregen; 't grapje werd dan ook nog wel eens herhaald, tot ten slotte de leraar 't zelf ging openen. Zware kost, ja, geen tekenen, geen gymnastiek, geen sport, geen muziekles, geen vrij kwartier, ontzettend veel Latijn en Grieks, maar 1 uur per week Frans, Duits en Engels. Onze leraren waren in onze ogen zeer oud, allen met lange grijze baarden of sikjes en een snor. Zij waren vriendelijk en rustig en maar zelden boos. Een enkele merkte ook niet alles op. Er was bijv. een leraar, bij wie we geregeld vroegen wat water te mogen gaan drinken. Nauwelijks de klas uit, renden we de school uit naar de overkant van de straat, waar een heerlijke banketwinkel was. Daar haalden we saucijzebroodjes of iets anders, waarna we terugrenden om 't stilletjes onder de les op te eten. 't Was een soort sport om dit te doen. Langzamerhand kregen we wat jongere leerkrachten, we kregen een 5 minuten pauze bij 't verwisselen van leraar en weer wat later mochten we een kwartier op straat wandelen, wat de banketbakker zeer ten goede kwam. Zo kwam dan 't jaar 1908 aan de beurt, waarin de N.G.B. en daarna de A.G.B. opgericht werden. Hoe kwam die verandering ineens? Door een circulaire, ons toegezonden door Haagse gymnasiasten, die al een onderlinge band hadden. Een paar van hen waren te Gent geweest op de algemene vergadering van de Bond der leerlingen der Belgische Athenea, waarop de wens uitgesproken werd om ook in ons land zo'n Bond op te richten. 't Bestuur van de Haagse Bond werd de voorlopige regelingscommissie. Doel was: nader tot elkaar te komen, zodat men later, student geworden, niet meer als vreemden tegenover elkaar zou staan. Men zou daarom jaarlijks enige dagen tezamen doorbrengen en aan Arnhem viel de eer te beurt om 1e congresplaats te zijn. Later ontstonden hieruit de zomerkampen enz. Ook kon 't letter-

kundig leven onder de gymnasiasten bevorderd worden, waartoe een courant uitgegeven werd, de „Rostra Gymnasiorum”. Ja, dat 1e congres! 't Werd een groot succes. Er kwamen uit 't hele land ± 50 gymnasiasten, waaronder 3 meisjes (met grote hoeden en rokken tot op de grond, zie de oude foto's). Arnhem leverde ± 20 jongens en 4 meisjes. Voor de avondfeesten waren er veel te weinig meisjes en zo werden er nog een dertigtal ijlings uitgenodigd. Dat viel goed in de smaak, zodat zij de volgende 2 dagen alles meemaakten, alsof ze gymnasiasten waren, alleen mochten sommigen niet 's avonds blijven dansen; zonder voorafgaande visites en zonder enig toezicht ging dat zo maar niet in Arnhem. De meisjes en meeste jongelui waren bij Arnhemse families ondergebracht. Voor wie geen dak boven 't hoofd had, waren er aanbevelingswaardige hotels, waar men voor 50, 60 cent of f 1,— kon overnachten! Wat deden we nu die 3 dagen? Wel, er was een kinderlijk eenvoudig programma. U zult er tegenwoordig om lachen, maar ik verzeker U, dat we ons buitengewoon amuseerden en de Haagse meisjes ten slotte met tranen in de ogen afscheid namen.

De 1e dag was de ontvangst aan 't station om 2.30 uur „spoortijd” (er moest toen nog altijd gerekend worden met spoortijd en gewone tijd). We gingen daarna met muziek naar Sonsbeek. Openingsbijeenkomst op de theeschenkerij, waar de later zo zeer bekend geworden Prof. v. d. Leeuw de openingsrede hield. Volgde wandeling door Sonsbeek! 's Avonds bijeenkomst in de buitensociëteit, waar voordrachten gehouden werden o.a. door onze veel bereisde Mr. v. Balen, die als „Bali” meesterlijk kon zingen, terwijl hij zichzelf op de gitaar begeleidde. Hij leerde ons o.a. 't oude Griekse volkslied.

De 2e dag was de grote oprichtingsvergadering van de N.G.B. Na de lunch per extra paardetram naar Velp, 't enige vervoermiddel toen, maar 't was een aardige tram, vooral bij mooi weer, dan stonden er geen ramen open, maar hij was helemaal open, zo maar banken onder een afdak. Van Velp wandelden we naar Rozendaal en Beekhuizen. 's Avonds diner en dansen.

De 3e dag: Per extra boot naar de Westerbouwing, daar overal gewandeld, 't kasteel bekeken en al pratende en zingende weer terug. We zongen alles uit: „Kun je nog zingen, zing dan mee”. Er waren goede gangmakers bij en alles ging vlot. Na de gemeenschappelijke lunch werd de bijeenkomst gesloten. Nog wat kleine nufijjes en wat nagepraat tot de trein om 9 uur (spoortijd) vertrok en alles weer tot 't verleden behoorde, maar... voortleefde in de overal opgerichte gymnasiastenbonden, en wel 't allereerst in de A.G.B. Onze ijverige abactis, B. Suermondt, helaas ook al gestorven, ontwierp een aardig A.G.B.-insigne, dat door Holthuis in zilver uitgevoerd werd. Een ander componeerde 't A.G.B.-lied. De bijeenkomsten waren zéér talrijk. U moet bedenken dat radio noch televisie bestond en een gang naar de bioscoop maar sporadisch gebeuren kon. 't Was dus een prettige in- en ontspanning voor ons.

En hier zijn we aangeland aan de vele notulen van deze avonden, die U nog bezit, zodat nu 't verhaal van de voorgeschiedenis ten einde is. Moge de A.G.B. tot in lengte van jaren bloeien!

Commissies

Clinge Doorenbos heeft eens geschreven, dat Nederland op acute wijze lijdt aan „commissitis”. En, waarachtig, hij heeft gelijk. Geen gebeurtenis van enig belang kan op til zijn in het openbare leven, zonder dat er enige commissies, vaak in samenwerking met subcommissies en sub-subcommissies, in werking treden.

Een gelegenheid als een 50-jarig bestaan was er natuurlijk één, die bij uitstek geschikt scheen enkele commissies in het leven te roepen. En jawel hoor: reeds vroeg was er een lustrumcommissie, niet lang daarna kwamen de instuifcommissie en de reünistencommissie.

Om U eens op de hoogte te stellen van de werkwijze van deze commissies togen we op een avond naar een bijeenkomst van de instuifcommissie, ten huize van het enige vrouwelijke lid van dit college.

Vreemd genoeg troffen we de vergadering aan in een nagenoeg duister vertrek. Gespannen tuurden alle commissieleden naar het televisietoestel, waar juist werd getoond, hoe een gevaarlijke roversbende werd opgerold. De stilte werd af en toe verstoord, als iemand maar weer eens een koekje nam, wanneer een ander door een kreet zijn spanning een uitweg gaf of als de heer Schalm in schaterlachen uitbarstte; onze praeses was namelijk juist die avond op inspectie (ook toevallig!).

De hond des huizes had hoegenaamd geen belangstelling voor hetgeen de televisie bracht, maar des te meer voor de koekjes van de commissie, waarvan hij dan ook ruimschoots werd voorzien. De heer Jansen van Galen, leider van dit illustere gezelschap, merkte nog op dat er eigenlijk gewerkt moest worden, maar ook hij miste de geestkracht om het toestel uit te schakelen. Ondertussen was hetgeen er gebracht werd groots, hoewel de radiobode de film pretentieloos noemde. Een belangrijke rol werd gespeeld door een schrijver van o.a. „Het hinkende Geraamte” en „Het gedrang in de

Doodskist", terwijl er bijv. bendeleden waren als Pesterige Pietje, Linke Lou en Willem de Wurger, die vrouwenhoofden placht af te hakken. De bendeleider is Getatoueerde Jack, een wel bijzonder sluw en onscrupuleus individu. Natuurlijk is de bende in het bezit van een listig uitgedachte code, die slechts ontcijferd kan worden door een blonde schoonheid. Na een reeks van niet geheel duidelijke verwickelingen en talrijke vechtpartijen, vindt de slotscène plaats in een oud perceel van vijf verdiepingen, waar Getatoueerde Jack en de leider der dappere straatjongens elkaar beurtelings een verdieping lager slaan tot Jack het onderspit moet delven.

Nee, aan de vormende waarde van deze film voor de instuifcommissie behoeft niet getwijfeld te worden, maar... haar werk; nee, dan de lustrumcommissie: middagenlang ernstig debatteren, contacten aankweken en onderhouden, lange lijsten afwerken van dingen die gedaan moeten worden, terwijl de ernstige gesprekken slechts worden onderbroken voor een kopje thee met een bescheiden koekje. Dat is een commissie pur sang. Aan de gezellige avondjes van de instuifcommissie zal ons land niet ten onder gaan, maar de „commissitis", zoals die instand gehouden wordt in de lustrumcommissie is bezig heel ons lieve vaderland aan te tasten.

**DROGISTERIJ
PARFUMERIE**

v. d. Plas

Steenstraat 61
Beethovenlaan 57
Arnhem

**„U VINDT HET RAS
BIJ VAN DER PLAS“**

BOEKEN

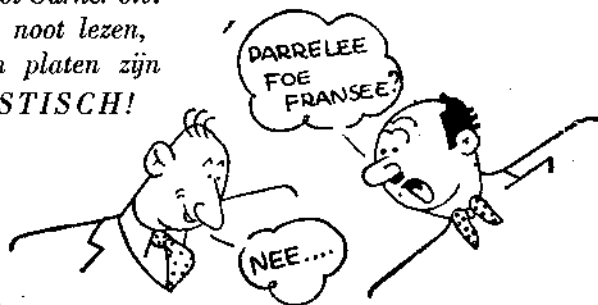
bij

BROUWER

Bakkerstraat 17

ARNHEM

*Maar Errol Garner b.v.
kan geen noot lezen,
maar zijn platen zijn
FANTASTISCH!*

*Deze en andere Jazz-platen
zijn verkrijgbaar bij:*

VAN DAALEN BROS

Velperplein 8
Looierstraat 10
Arnhem

NIEUW!

**PHILIPS draagbare
elektro-grammofoon
met ingebouwde 2-watt
versterker en luidspreker
Type AG 9146
slechts f 148.-**

Ars Stultitiae

Op de spelers van „Iphigenia“:

U kunt acteurs herkennen aan de glazige blik, die in hun ogen komt, als het gesprek van henzelf afdwaalt. (Men Only)

Vele lieden zouden veel slaap te kort komen, als ze niet naar school moesten.

Een leraar:

„Het geeft niet, wat je de jongens leert, als ze het maar rot vinden.“

De leraren temidden van het kroost:

Een paar oude paarden graasden temidden van het vee.

(R. van Genderen Stort)

De rector:

„Als ik een behoorlijke, aardige godin was....“

(Stelt U zich eens voor!)

Latinist:

Toen een Londens winkelier zijn etalage versierde met de spreuk: MENS SANA IN CORPORE SANO, gooide zijn concurrent aan de overzijde van de straat er nog een schepje op en schreef: MEN'S AND WOMEN'S SANA IN CORPORE SANO.

Op de praeses:

Zelden sprak hij voorbereid, en deed hij zulks een enkele maal, dan geschiedde het mompelend en met gebogen hoofd. (Godfried Bomans)

Op oneerlijk werken:

Wij raadplegen anderen slechts, in de verwachting onze eigen opinie bevestigd te horen. (Godfried Bomans)

WIST U,

dat tijdens de oprichtingsvergadering van de A.G.B. de vraag werd gesteld of iemand met een klassieke opleiding wel aan sport kon doen, hetgeen na lange debatten bevestigend werd beantwoord?

Uitspraak van de praeses:

„Een Maria is toch het pittigste koekje van Verkade?“

Lange tijd werd in de Lustrumcommissie (leve die instelling!) de kwestie besproken of aan de juffrouw van de retireerde vrijkaartjes moesten worden verstrekt.

De kunst van het vertalen:

He looked at her with his animated face:

Hij keek haar aan met zijn dierlijk gezicht.

Pisses extra aquam exspirarent:

Vissen ademen sterk water uit.

Von der Stirne heisz

Rinnen musz der Schweisz (Schiller):

Van de hete ster

Moet de Zwitser rennen.

Café-Restaurant „**BRISTOL**”
STATIONS PLEIN

Placet hic edere hospitibus Gymnasii

Grape-Fruit - Cocktail

*

Aspergesoep

*

Gebraden Kip

Compote - Appelmoes

Pommes Frites

*

IJspolonaise

f 6.-

Ardenner Ham met Asperges

*

Kippesoep

*

Tournedos Hawai

Verschillende soorten Groenten

Aardappelen naar keuze

*

IJspolonaise

f 6.-

Slagerij **Hoogkamp**

Het meest moderne bedrijf van Arnhem

Jacob Marielaan 42

Hoek Breitenstraat

Tel. 22802-23880

Service

Kwaliteit

Lage prijzen

Kunt U om één of andere reden niet aan de gymnastiekles deelnemen?

dan naar café

Vlotte bediening

Billard aanwezig

Gemakkelijke betalingsvoorwaarden

„Het Volle Glaasje”

Slotwoord

Duister is het buiten. Een donker wolkendek hangt laag over de aarde. Nergens wordt een geluid, hoe gering ook, gemaakt, zelfs de wind is in dit toch zo stormachtig jaargetijde gaan liggen. Sombor en levenloos lijkt de aard.

Opeens doet een windvlaag een paar verdorde bladeren opwaaien, een takje ritselt en een klein sterretje wordt zichtbaar door een zwarte open plek in het wolkendek.

Rondom is bos. Als lange zwart geblakerde palen rijzen de bomen op. De gehele omgeving is onaantastbaar.

Zo begon de tocht. Door het duister en door de woeste natuur. Alleen op de wind en het sterretje kunnen wij ons oriënteren. Lang is de tocht maar ook vol verrassingen. Dan begint door de bomen het eerste ochtendrood zichtbaar te worden. Aan de bosrand aanschouwen we de zonsopgang. Langzaam en statig rijst de vuurbol, nog omgeven door een waas. De duisternis wijkt. En opeens is het licht. Alles wordt overgoten met dit licht, dit bijzondere licht, gedurende korte tijd. Dan is het verdwenen.

Maar moge bij allen de herinnering van dit onvergetelijke licht blijven, waarvan ieder hopelijk zijn eigen afgestemde facet zal meedragen.

S. W. SCHALM, praeses A.G.B.

Aan deze lustrumuitgave van „Iris Tacheia” werkten mede:

Ds. P. Hofstede
Zr. J. E. van Walsem
Hans Gruijs
Francien Verheij
Ton In 't Veld

en de Lustrumredactie: John Jansen van Galen
Wendelien Lans
en Hannelies Bronsing

Illustratieve medewerking: Peter Loosjes en Annet Metz

Druk: Fa. Benschop.

Hymnus in A.G.B.

Vivat Amicitia;
Vivat et Concordia!
Gaudeamus et amemus,
Et alacriter cantemus
Stabilem Concordiam et Gaudium!
Simulatio est Hominum
Nos, nos simus veri:
Sic habemus omnium
Dolorum Antidotum!

Vivat, crescat, floreat
Carum nostrum Foedus.
Extent in Aeternitate
Sempiterna Caritate
Stabilis Concordia et Gaudium.
Semper sit Harmonia
Mutua Fiducia
Augeatur, maneat
Cara nostra S.G.A.

